

Söndagsnummer.

8/6 1913

Lösnummer

5 öre.

NYA DA

N:r 152 Stockholmsupplagan

Tidens frågor.

**Uttalanden af sakkunnige
i olika ämnen.**

Rösträttskravet för kvinnor.

Det har i dessa dagar talats stora ord om kvinnorösträtten såsom ett ofrånkomligt rättfärdighetskrav.

Är det nu verkligen så, att själva rättfärdigheten utgör det centrala i denna agitation, hvarför undviker man då med sådan sorgfällighet allt ordande om de skyldigheter gent emot staten, som måste lig-

ga till grund för en af staten gifven rättighet? Eller, med andra ord, hvarför framhåller man aldrig mannens värnplikt, då man har så lätt att finna afundsord om mannens rösträtt?

Måhända skulle då kravet på lika rösträtt för man och kvinna icke längre framstå såsom någon rättfärdighet — för de rättfärdiga.

Men kvinnorna ha ju moderskapet, och det är deras värnplikt, säga kvinnorösträttens anhängare.

Nej! Moderskapet i all ära, men där finnes intet af staten lagstadgadt åläggande, och ingen kvinna har väl ännu känt modersfröjden enbart af plikt känsla eller kärlek till fosterlandet.

Hos mannen är det däremot främst lagens bud, som jämte plikt känslan bringar honom att fullgöra sin fosterlandstjänst under fanorna. För dessa osjälfviska uppoffringar få väl mannens rösträtt i viss mån anses utgöra ett statens vederlag.

Men kvinnorösträtten bör icke enbart betraktas ur synpunkten af ett

ett statens vederlag.

Men kvinnorösträtten bör icke enbart betraktas ur synpunkten af ett s. k. rättfärdighetskraf. Låt oss då komma ihåg, att det är kvinnans skyldighet att först och främst vara kvinna, liksom det är mannens plikt att först och främst vara man.

Om nu staten tillerkänner kvinnan rösträtt, då har den också i princip erkänt att det ej är genom verksamheten i eget hem, således icke kvinnan såsom kvinna — maka, moder — utan kvinnan såsom politisk mötestalare o. dyl., som gör staten det största gagnet.

Ty trots allt fagert tal kvarstår dock den kätterska tanken, att det icke är hemmens sak, som ligger kvinnorösträttens vapendragare varmast om hjärtat, ty hemmens lycka bygges icke af politiskt kvinnogräl och icke heller af dem, som sträfva efter kvinnorösträtten för att med den söka — votera bort sin kvinnlighet.

Nej, det synes i allmänhet vara de s. k. själf försörjande — ett osannt, styggt ord och ett oberättigadt hån mot hemmens kvinna — det relativa fåtal, som genom kvinnorösträtten hoppas på likställighet med mannen, icke i arbetsprestation, men i löneförmåner, vid inträde i verken etc., etc.

Och det är dylikt som Sveriges alla kvinnor skulle visa sitt intresse, under inflytande af många vackra ord om rättfärdighet och hemmens sak, och därmed söka förhjälpa till den inom kvinnorösträttens led så ifrigt eftertraktade segern och den ännu ifrigt efterlängtade triumfen öfver männen.

Högalid, Elfsjö, 30 maj 1913.

Harald Holmqvist.